

прѣдъ себе си малкитѣ турски отряди, ешелонирани влѣжъ Цариградския пѣтъ, покрай който се намираха цѣли райони съвършено лишени отъ власти и отъ турски войски.

Никой въ Цариградъ не е подозиралъ бавността, съ която руската армия се приближаваше къмъ столицата, макаръ че пѣтя къмъ нея да бѣше съвършено свободенъ.

Турцитѣ мислѣха, че противника триумфално иде къмъ Стамбулъ, а руситѣ си въобразяваха, че прѣдъ Чаталджанската линия ги очаква едно необикновено, упорно съпротивление; но, благодарение на своята кавалерия, руситѣ сж били безкрайно по-добрѣ освѣдомени за насъ, отъ колкото ние за тѣхъ; тѣ сж знаели даже слѣдъ подписването въ Одринъ условията на примирието, въ което тѣхнитѣ войски се прѣдполагаха на Чаталджанската линия, — че ще достигнатъ до нея безъ да срѣцнатъ нѣкого, който би можалъ да имъ каже, че въ момента, когато се е подписвалъ договора за примирието, тѣ сж били още едва-едва до Чорлу.

Въ дѣйствителность, първитѣ руси пристигнаха въ Чаталджа едноврѣменно съ мене . . . и ето какъ това се случи: на другия день, слѣдъ като ние офицеритѣ бѣхме отблѣснали честъта да изпълнимъ изискуемото се отъ насъ чудо, въ конака се разпространи новината, че книгата били, най-послѣ, подписани и че незабавно щѣли да ги прѣпратятъ въ Цариградъ.

Ние, офицеритѣ, отъ минута на минута очаквахме, разбира се, да бждемъ повикани при тѣхни прѣвъзходителства, и че единъ отъ насъ ще натоварятъ, — вѣроятно мене, защото моя «Тимуръ» се отличаваше съ необикновена бързина, — толкова бързоходъ бѣше, че го мислѣха за хвъркаты, — съ куриерство за сто-